

Forhandling med Bankens Ledelse — for et mere betryggende Indseende med Bankens Forhold i Fremtiden.

Jeg gør opmærksom paa, at det Nævn, som eksisterer i Henhold til Landmandsbankloven, har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om den Forlængelse af Statsgarantien, der nu søges gennemført i Rigsdagen, og har udtalt sig derimod, hvilket fremgaar af en Skrivelse, man vil finde aftrykt som Bilag til den Betænkning, Folketingsudvalget har afgivet. Et Flertal udtalte sig decideret imod en videre Forlængelse af Statsgarantien, medens et Mindretal erkendte, at der ikke i Øjeblikket kunde være Tvivl om, at det var nødvendigt at foretage en kortere Forlængelse, da man dog ikke var i Stand til paa staaende Fod at etablere den Nyordning af Bankens Forhold, som man til sin Tid maatte ønske. Man ved jo, at dette Nævns Opgave er at følge Udviklingen, specielt med Hensyn til Sparemidlernes Anbringelse i henholdsvis Landmandsbanken og andre Banker. Jeg ser ikke, der er nogen Begrundelse for den Frygt, der har været udtalt for, at Landmandsbanken skulde trække særlig meget til sig: Landmandsbankens Indlaansmidler er jo ikke naaet op paa den Størrelse, de havde, da Banken var en normal Bank, tværtimod, Landmandsbanken har et mindre Spareindskud i Øjeblikket, end den havde paa det Tidspunkt, da den endnu havde undgaaet de forskellige runs, der bragte dens Indskudskapitaler meget væsentlig ned; i de Aar, i hvilke Statsgarantien har været gældende, har en overmaade betydelig Reduktion fundet Sted saavel af Bankens Sparemidler som af dens hele Balance.

Med Hensyn til Enkeltheder i Lovforlaget skal jeg blot fremhæve, at Statsgarantien ved en Ændring i Folketinget kun er blevet forlænget til 1. April 1932, og at man dernæst har indsat en Bestemmelse i § 2, der understreger, at i Lovens Gyldighedsperiode skal Erhvervsministeren forberede Forslag til Afvikling af Statsgarantien. Som det nærmere udvikles i Betænkningen, er Udvalget og Ministeren enige om, at dette skal ske under Medvirkning saa vel af Rigsdagens Landmandsbankudvalg som af Repræsentanter for Natio-

nalbanken, de private Banker og andre Sider af Erhvervslivet. Det er en Selvfølge, at en Nyordning af Landmandsbankens Forhold maa søges etableret, naar Tiden dertil er inde. I Øjeblikket har jeg maattet afvise den skitserede Plan, som Landmandsbankens Ledelse fremsatte, da der ved den stilledes meget betydelige Krav om direkte Statsstøtte, som jeg ikke saa Mulighed for at gaa med til paa dette Tidspunkt. Overhovedet vil jeg anse det for tvivlsomt, om Staten nogen Sinde kan gaa ind paa at yde saadanne Kæmpebevillinger, som her er Tale om, til Dækning af de Tab, der er lidt ved Landmandsbankens tidligere Virksomhed; det kan jo dog meget stærkt omtvistet, om det just er en Opgave for Staten at udfylde saadanne Huller — der er i hvert Fald efter min Mening andre, der er nærmere til det end den store Masse af Samfundets Borgere. Men det er jo altsaa Spørgsmaal, som man nu vil underkaste en nærmere Prøvelse i Tilslutning til hele Undersøgelsen af, hvorledes Landmandsbanken nu er stillet og kan tænkes at ville blive stillet i Fremtiden, en Undersøgelse, som selvfølgelig maa foretages med den sagkyndige Bistand, der i saa Henseende staar til Raadighed.

Ministeriet har ikke villet undlade at imødekomme det Ønske, som er fremsat fra Bankens Side om at medvirke til at forhindre den Uro og Forstyrrelse, som man befrygtede, en offentlig Meddelelse om de konstaterede Tab kunde medføre, og jeg maa sige, at naar man ikke i 1922—23 vovede at tage Sammenbrudet, Rekonstruktionen, Likvidationen, eller hvad der nu kunde være Tale om, vilde det neppe være mere forsvarligt i dette Øjeblik, da Banken i 3 Aar har levet under Statsgaranti, saaledes at Statsinteresser altsaa er blevet sat ind, uden at der endnu har været Tid til den Afvikling, som der dog trods alt er nogen Mulighed for. Hensynet til Landets Erhvervsliv kræver formentlig, at Staten fortsat bærer den Byrde, som i 1923 blev lagt paa dens Skuldre, og man maa haabe, at Banken ved en sund Forretningsførelse vil bidrage til, at Statens Risiko bliver saa ringe som muligt, og at Banken ogsaa, saa vidt det er gør ligt, bliver i Stand til at formindske de Tab, som i Øjeblikket truer Staten.